

Obuti maček.

Založil L. Schwentner, Ljubljana.

198939

D. J. Jovan 24. VII. 1952/974

15-54438401

10. 20.8.92. 0. 0. 0.

Obuti maček.

Nekoč je bil mlinar, ki je imel tri sinove. Njegovo imetje je bil mlin, osel in velik maček. Ko je bilo mlinarju umreti, je razdelil svoje premoženje med sinove. Najstarejši je dobil mlin, drugi osla in najmlajši mačka. Po očetovi smrti sta starejša brata skupaj mlela, bila pridna in srečna, mlajši pa ni imel drugega kakor mačka.

Nekoč je sedel sam in žalosten s skromno culico in potno palico in ni vedel, kaj bi začel, ne kam bi se obrnil. Kar ti maček nenadoma izpregovori in pravi: »Kaj si tako žalosten? Daj mi vrečo in par močnih škornjev! Videl boš, da tvoj oče ni slabo delil imetja.« Mlinarjev sin mu da, kar je hotel. Drugi

dan obuje maček škornje in gre globoko v gozd. Tam ujame mladega zajčka v vrečo, ga usmrti in gre ž njim naravnost v kraljevi grad. Na njegovo zahtevo ga vedejo pred kralja, kateremu se prikloni in mu izroči zajca, rekoč: »Moj gospod, grof Kajpada, ti pošilja to divjačino.« Kralj je bil tega zelo vesel in je dal sporočiti gospodu grofu svojo najmilostnejšo zahvalo. Odslej je prinesel obuti maček pogosto kralju take in enake slaščice v imenu svojega grofovskega gospoda in je bil vselej sprejet z velikim veseljem.

Kralj pa je imel čudovito lepo hčerko. Ko se je nekoč peljal ž njo ob reki na sprehod, ga je zagledal maček oddaleč, šel po svojega gospoda in mu naročil: »Ako slušaš moj svet, imaš srečo v žepu. Sleci se in pojdi se v reko kopat! Vse drugo bom že sam poskrbel.« Kralj se pripelje, maček mu leti naproti in kriči na vso moč: »Pomagajte! Pomagajte! Moj gospod grof Kajpada bo utonil!« Ko zasliši kralj grofovo ime, mu pošlje nemudoma svoje služabnike na pomoč. Potegnejo navideznega grofa iz vode, maček pa reče kralju, da so prišli tatje in so njegovemu gospodu, medtem ko se je kopal, ukradli obleko, on, maček, pa da jim tega ni mogel zabraniti. Kralj je dal prinesti najlepšo obleko iz gradu. Ta je mlinarskemu fantu zelo dobro pristajala in ko je stopil v njej pred kralja, ga je ta povabil prijazno k sebi v voz. Ko so se peljali po cesti, je tekel maček naprej in zabičil vsem kmetom, ki jih je srečal: »Ako ne porečete kralju: „Ta

travnik je grofa Kajpada,“ vas ubijem.« Tega so se ljudje zbal. Ko se je tedaj kralj mimo peljal in vprašal kmete, čigav je travnik, so mu vsi zatrjevali: »Grofa Kajpada.« Kralj je verjel, da je vsa zemlja, koder so se vozili, grofovsko, in čimdalje so prišli, tem bolj se je čudil njegovemu bogastvu.

Vsa tista zemlja pa je bila v resnici last hudega ljudožera, ki je stanoval v lepem gradu. Maček pa je zmeraj tekel pred vozom in je prišel v grad, kjer ga je ljudožer uljudno sprejel. Govorečega mačka namreč še nikoli ni videl.

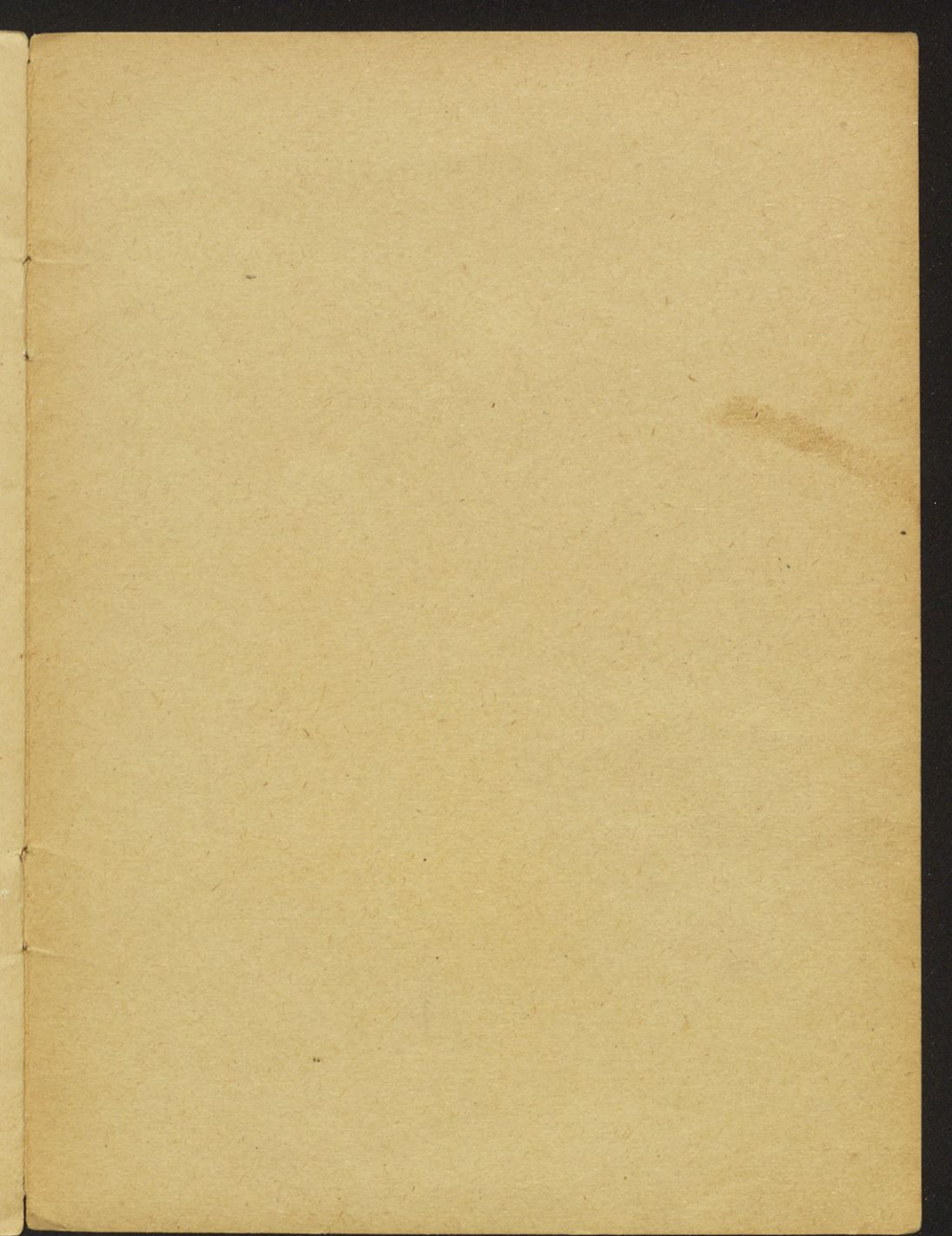
»Rekli so mi,« začne maček, »da se lahko spremeniš v vsako žival, v katero se hočeš.« »Res je,« odgovori ljudožer. »Da mi boš pa tudi verjel, se ti spremenim nemudoma v leva.« Maček se je smrtno prestrašil, ko je stal nemudoma rjoveč lev pred njim, in je hotel zbežati, ali zlodejec se vrne zopet v prejšnjo postavo in se mu smeje v brk. »Ne morem se dovolj načuditi tvoji umetnosti,« pravi maček. »Ali kako težko bi šele bilo, ako bi se hotel spremeniti v čisto majhno žival, na primer miško.« »Nič lažjega kakor to,« odvrne ljudožer in se spremeni nemudoma v miš. Maček pa skoči za njo in jo požre s kožo in kostmi.

Kralj je prišel medtem do gradu. Maček mu leti naproti in ga pozdravi v imenu svojega gospoda. Temu pa pove na skrivaj, kaj se je zgodilo, in da je grad in vse bogastvo sedaj njegovo. Kralja so sijajno pogostili, in se ni mogel dovolj na-

čuditi grofovemu bogastvu. Dal mu je svojo lepo hčerko za ženo,
in tako je postal ubogi mlinarjev sin najsrečnejši in najbogatejši
mož celega kraljestva. Mačka pa je imel hvaležno v visokih
časteh do njegovega konca.

Univerzitetna knjižnica Maribor

198939

095200974

COBISS ◉

ZA ČITALNICO

